

vist en Maade, hvorpaa det skal afgøres, nemlig ved Forhandlingsreglerne af 4. Maj 1910. Hvad i Alverden have vi de Forhandlingsregler til, naar de ikke skulle bruges til, at Personalet, repræsenteret ved sine Organisationer, og Centraladministrationen paa Forhaand enes om i alt Fald Grundlaget for det, som Rigsdagen skal arbejde med? Men der foreligger mere. Der foreligger, at den stærkere Part, Centraladministrationen, positivt lægger Hindringer for, at den svagere Part kan give Oplysninger om Forholdene. Det er Organisationernes Ønske at give de nøjagtigst mulige Oplysninger, og det ved den højtærede Ordfører. Jeg holder i min Haand en Skrivelse, der er udgaaet fra Overpostmesteren i København i Anledning af, at Organisationerne have søgt at faa de nøjagtigst mulige Oplysninger til den Statistik, de ønskede at fremlægge. Skrivelsen lyder saaledes: „I Anledning af, at Generaldirektoratet paa en Henvendelse fra „Postfunktionærernes Fælles-Organisation“ har svaret, at Administrationen ikke anser sig berettiget til at give nogen Oplysning om, hvilke Forslag til Bevillinger der maatte findes paa Finanslovsforslaget, saa længe dette ikke er forelagt Rigsdagen” — dette har jeg i og for sig ikke noget at indvende imod —, „meddeler Overpostmesteren, at denne Afgørelse maa være bestemmende for Overpostmesterembedet og dets Afdelings Stilling til Spørgsmaal af den omhandlede Art.” Dette fortolkes saaledes, at naar Postfunktionærernes Fælles-Organisation ønsker de korrekte Oplysninger angaaende deres egen Arbejdstid paa de forskellige Arbejdssteder, maa de ikke faa dem. Det er ikke Generaldirektoratets Skyld, thi dets Skrivelse er ganske korrekt. — Den siger: Vi kunne ikke i Forvejen meddele, hvad vi ønske at foreslaa paa Finansloven —, men hvad jeg paataler, er den Anvendelse, der bliver gjort af den, hvorved der lægges Hindringer i Vejen for Personalet, naar det ønsker de korrekte Oplysninger for at forelægge dem for Rigsdagen.

Jeg kan yderligere meddele, at jeg fra en Mand, om hvis Sanddrøhed jeg ikke har Grund til at nære nogen Tvivl, en rolig og besindig Mand, som ved, at jeg siger dette her i Dag, og ved, at det er ham og ikke mig, der skal staa til Ansvar for det, hvis det er urigtigt, har faaet meddelt, at en overordnet Embedsmand her i København om den af Generalpostdirektoratet givne Statistik over Arbejdstiden har ud-

talt, at for hans Kontors Vedkommende var den ikke rigtig.

Altsaa, jeg tror ikke, vi i Aar komme længere end til dette at stemme om, hvorvidt alle de 10 Postbude skulle ansættes eller ikke, eller man muligvis skal gaa den Mellemvej, som det radikale Parti foreslaar. Men jeg vil paa det radikale Partis Vegne føje mit Ord til, hvad den højtærede Ordfører sagde om, at Administrationen og Organisationerne ikke en Gang endnu maa komme til Rigsdagen med et fuldstændig forskelligt Grundlag, hvorpaa vi saa skulle bedømme Sagerne.

Saa er der endelig Spørgsmaalet om Fejltællingspengene. Den højtærede Ordfører udtalte for det første, at man selvfølgelig ikke vil tage Overskuddet ved Fejltællingerne og lade Personalet bære det Underskud, Fejltællingerne volde, og dernæst, at i Tilfælde af Katastrofer — og ved Katastrofer synes den højtærede Ordfører at regne 30 Kr. med . . . (Ordføreren [N. P. Jensen]): Nej, det gjorde jeg egentlig ikke, det var et Eksempel!). Er det de 30 Kr., eller er det Katastrofen, som skal modificeres? Hvis det er Katastrofen, vil jeg meget bede Dem regne med de 30 Kr. som Katastrofe, thi komme vi ned til 30 Kr. og kunne regne dem med blandt det, hvorom Statskassen siger, at den ikke vil nægte at dække det, ere vi ikke langt fra hinanden. Hvis derimod de 30 Kr. ikke regnes for Katastrofe, ere vi ret langt fra hinanden. Den højtærede Ordførers Udgangspunkt er efter min Mening for saa vidt ikke urigtigt, som der er noget i — det lyder i alt Fald bestikkende, naar man siger det —, at Fejltællingspengene ere beregnede til at dække Fejltællinger, og da man ikke paa Forhaand kan vide, hvilke Fejltællinger der bliver, er det irrationelt at fordele dem efter Kontorernes Penge-transaktioner, saaledes at der gives et Minimum ved 700,000 Kr. og derefter gradueres opefter. Det er rigtigt, at det ikke er noget rationelt Grundlag, men et andet Spørgsmaal er, om det ikke er det for Statskassen billigste Grundlag. Jeg vil ikke love den højtærede Ordfører, skønt jeg indrømmer, at man kan komme til noget rationellere, at dette rationellere vil blive billigere for Statskassen. Det er meget muligt, at dette, at der findes Fejltællingspenge med et bestemt Beløb, 12,000 Kr., fordelt paa de forskellige Kontorer uden Hensyn til, om de dække Fejltællingerne eller ikke, er det billigste for Statskassen. Men bortset derfra vil jeg ind-